

[A. C. Normann.]

partiet kunne, for at gøre befolkningen bange for den.

Denne politik førtes imidlertid igennem alligevel, og erhvervsfolk og sparere fik hurtigt en fornemmelse af, at det var den nye regerings alvorlige hensigt at nå til en varigere økonomisk stabilisering, og de disponerede i tillid dertil. I det hele taget havde de resultater, vi nu har set, næppe været mulige uden et tillidsfuldt samarbejde mellem erhvervene og regeringen.

Det var det betydningsfulde ved den nye politik, og det vil være denne regerings fortjeneste, når meget andet er glemt, at den i modsætning til de 5 foregående regeringer fastholdt den politik, der havde vist sig effektiv, og fastholdt den så længe, at dens virkninger kunne nå at fæstne sig, i stedet for som tidligere at give slip på det faste hold i økonomien, så snart skyerne begyndte at spredes en smule. Regeringen havde ganske givet kunnet vinde derved i øjeblikkelig popularitet, men den ville have sat de resultater over styr, der havde udmærket denne frem for hine foregående regeringer, og det skyldes denne holdning, at vi i dag for første gang siden krigen kan betegne Danmark som et i økonomisk henseende velordnet land. Det er også derfor, at Berlingske Aftenavis den 19. ds. kan skrive i en leder — jeg anmoder om tilladelse til et kort citat —:

„Man skal årtier tilbage for at finde en sådan ro på det pris- og omkostningsmæssige område som den, der har eksisteret i de sidste år.“

Og når vi nu har nået denne tilstand, som vi har skuet hen imod i mange år, er der grund til optimisme med hensyn til den nærmere fremtid, og der er grund til at håbe, at den gode tilstand kan fastholdes. Jeg for min del tror da også, at erhvervene stadig er optimistiske og tilfredse, bortset fra et par erhvervsområder med særlige vanskeligheder. De fortsatte investeringer, også investeringer på lang sigt, tyder derpå. Åbningstalen røber, at der også er en god

del sund optimisme hos regeringen, ja selv oppositionens toner er glædeshymner, for dens presse opretholder ufortrødent den opfattelse, at hvad befolkningen går og længes efter, er at få regeringen skiftet ud, nu mens det går allerbedst. Der synes altså ikke at være nogen fra nogen af siderne, der beklager sig, og jeg skal da heller ikke prøve på at puste oppositionspartiernes stearinlys ud, men ønsker tværtimod oppositionen et langt liv.

Vi er trods al fremgang stadig ikke anderledes fjerne, end at det vil ramme ulykkeligt til alle sider, hvis vi ansporer forbruget til at stige mere end produktionen, men især vil det ramme landbruget og hele eksportområdet hårdt, fordi disse grupper ikke har noget sted, hvorfra de kan hente erstatning for øgede omkostninger.

I tiden siden krigen har det danske landbrug formået at sætte sin produktion enormt i vejret, og der er færre og færre udøvere i erhvervet til at dele overskuddet. For en overfladisk betragtning skulle forholdene altså være fortrinlige for den enkelte landmand. Men ulykken er jo, at omkostningerne i samme periode er steget så stærkt, at de i flere år mildest talt har taget pynen af landbrugsregnskaberne. Jeg er helt overbevist om, at hvis vi nu gik hen og fulgte oppositionens opfordring til at nedsætte skatterne med 800 mill. kr., uden at dette blev fulgt op af reelle besparelser, men at man tværtimod, hvad oppositionen jo tænker på, forøgede udgifterne til forsvaret, så ville det få sådanne virkninger på priserne, at omkostningerne ville ryge i vejret, til skade mest for landbruget, men i øvrigt for alle erhverv, der er afhængige af Danmarks konkurrencedygtighed, og dermed også til skade for arbejdernes og funktionærernes tryghed i beskæftigelsen, og dér må man ikke være blind for, at de nye markedsdannelser jo har medført, at vi nu er yderligere afhængige af konkurrencedygtigheden.

Jeg vil nødig have dette opfattet således,